

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 384/2019
16.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због кривичног дела принуде из члана 135. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. и 30. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр.423/19 од 08.04.2019. године, поднетом против правноснажног решења Основног суда у Сомбору 1 Спк 33/18 од 04.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 16.04.2019. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр.423/19 од 08.04.2019. године, као основан, па се укида правноснажно решење Основног суда у Сомбору 1 Спк 33/18 од 04.01.2019. године и предмет враћа Основном суду у Сомбору на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Основног суда у Сомбору 1 Спк 33/18 од 04.01.2019. године, одбијени су споразуми о признању кривичног дела број Ск – 40/18 од 05.12.2018. године, у односу на окривљеног АА И бр.Ск 40/18 од 05.12.2018. године у односу на окривљеног ББ, пошто није испуњен услов из члана 317. став 1. тачка 4) ЗКП, а сем тога постоји грешка у оптужном предлогу Основног јавног тужилаштва у Сомбору Кто – 672/18 од 04.12.2018. године.

Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Ктз 423/19 од 08.04.2019. године, против правноснажног решења Основног суда у Сомбору 1 Спк 33/18 од 04.01.2019. године, због повреде закона из члана 318. став 1. тачка 2. ЗКП, у вези члана 317. став 1. тачка 4) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијано решење.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП па је нашао да је захтев РЈТ изјављен од овлашћеног лица.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, браниоцима окривљених АА и ББ, па је

одржао седницу већа у смислу одредбе члана 488. ЗКП, о којој није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са решењем против кога је захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је основан.

Основано се захтевом за заштиту законитости РЈТ указује да је побијано решење донето уз повреду члана 318. став 1. тачка 2) ЗКП, у вези члана 317. став 1. тачка 4) ЗКП, јер је суд одбио споразуме о признању кривичног дела у односу на окривљене АА и ББ из разлога што су окривљени а нарочито АА, показали приликом извршења дела дрскост, безобзирност и упорност, па упозорење уз претњу казне не може довољно утицати на окривљене да више не врше кривична дела, због чега нису испуњени услови из члана 4. став 2. и 64. став 2. КЗ, па самим тим ни услови из члана 317. став 1. тачка 4) ЗКП. По ставу Републичког јавног тужиоца, суд није овлашћен да на било који начин утиче на висину и врсту кривичне санкције о којој су се споразумели Тужилаштво и окривљени уколико је кривична санкција у складу са Кривичним закоником.

Из списка предмета произлази да је Основно јавно тужилаштво у Сомбору, поднело Основном суду у Сомбору оптужни предлог Кт 672/18 (Кт 1049/18) од 04.12.2018. године, против окривљених АА и ББ, због оправдане сумње да су учинили кривично дело принуде из члана 135. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. и 30. КЗ. Из списка предмета произлази да су суду достављена два споразума о признању кривичног дела бр. Ск – 40/18 од 05.12.2018. године који су закључили с једне стране Заменик Основног јавног тужилаштва у Сомбору а с друге стране окривљени АА и окривљени ББ у присуству бранилаца, којим споразумима окривљени у целини признају кривично дело које им је оптужним предлогом стављено на терет, и пристају да им се за учињено кривично дело изрекне условна осуда и утврди казна затвора од по једне године која се неће извршити уколико у накнадном року од три године не учине ново кривично дело, пристали су да плате трошкове кривичног поступка ближе наведене у споразумима, а да оштећени имовинскоправни захтев остваре у парници, као и да су се окривљени одрекли права на жалбу против одлуке којим суд прихвата закључени споразум, осим у случају из члана 319. став 3. ЗКП.

Из образложења побијаног решења произлази да суд сматра да нису испуњени услови из члана 317. став 1. тачка 4. ЗКП, јер кривична санкција (условна осуда) у погледу које је закључен споразум, није у складу са кривичним законом, да ова санкција није адекватна за остваривање сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција, имајући у виду околности под којом је кривично дело извршено и личности окривљених, као и да су приликом извршења кривичних дела окривљени, а нарочито окривљени АА, показали дрскост, безобзирност и упорност, па није реално очекивати да ће упозорење уз претњу казне довољно утицати на окривљене да не врше кривична дела, због чега нису

испуњени услови из члана 64. став 2. КЗ, којим је прописано да у оквиру опште сврхе кривичних санкција, сврха условне осуде јесте да се према учиниоцу лакшег кривичног дела не примени казна, када се може очекивати да ће упозорење уз претњу казном довољно утицати на учиниоца да више не врши кривична дела.

Одредбом члана 317. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ће суд пресудом прихватити споразум о признању кривичног дела и огласити окривљеног кривим ако утврди да је казна или друга кривична санкција, односно друга мера у погледу које су јавни тужилац и окривљени закључили споразум предложена у складу са кривичним или другим законом.

Чланом 318. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће суд решењем одбити споразум о признању кривичног дела ако утврди да није испуњен један или више услова из члана 317. став 1. овог законика.

Одредбом члана 135. став 1. КЗ прописано је да ко другог силом или претњом принуди да нешто учини или не учини или трпи, казниће се затвором до три године, а ставом 2. истог члана прописано је да ко дело из става 1. овог члана учини на свиреп начин или претњом убиством или тешком телесном повредом или отмицом казниће се затвором од шест месеци до пет година.

Одредбом члана 66. став 1. КЗ, прописано је да се условна осуда може изрећи када је учиниоцу утврђена казна затвора у трајању мањем од две године, а ставом 2. истог члана да се за кривична дела за које се може изрећи казна затвора у трајању од десет година или тежа казна, не може изрећи условна осуда.

По налажењу Врховног касациониог суда, имајући у виду запрећену казну за кривично дело за које су окривљени АА и ББ у овом кривичном поступку основано сумњиви да су извршили, постојали су услови у смислу члана 66. став 1. Кривичног законика за изрицање условне осуде овим окривљенима, те је предложена санкција (условна осуда) у складу са законом, чиме је испуњен законом прописан услов из члана 317. став 1. тачка 4. Законика о кривичном поступку, на шта основано указује јавни тужилац у поднетом захтеву.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је усвојио захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца и укинуо решење Основног суда у Сомбору 1 Спк 33/18 од 04.01.2019. године и предмет вратио Основном суду у Сомбору на поновно одлучивање, да би се у поновном поступку, а имајући виду примедбе изнете у овој пресуди, донела јасна, правилна и на закону заснована одлука.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 1. ЗКП.

Записничар – саветник
Татјана Миленковић, с.р.

Председник већа – судија
Зоран Таталовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић